

Bilag 1

Kære Social- og Ældreudvalget

Klage over beskæringer til merudgifter til hjælpere

Jeg er en 52-årig mand, der i de sidste 17 år har været lam i størstedelen af min krop grundet ulykke.

Jeg har for nyligt modtaget besked fra kommunen, at man vil skære ned på mine hjælperrelaterede merudgifter.

Som handicappet føler jeg mig overset, forbigået og krænket over, at man vil vedtage sådan et tiltag - et tiltag, som vel at mærke vil ramme mig hårdt økonomisk og forhindre mig i at udføre aktiviteter, der er med til at opretholde et liv på lige fod med andre i det sociale rum. Det gælder eksempelvis aktiviteter som at spise ude og diverse udflugter med en hjælper.

Jeg har tidligere kæmpet med at få skåret på mine "merudgiftsdækninger", og jeg kan snart ikke se, hvordan jeg som handicappet skal få en økonomi til at løbe rundt, når flere og flere midler bliver taget fra mig.

Da det blev nødvendigt for mig at få en ny bil, havde jeg også problemer med bevilling til støtte fra kommunen. Der skulle laves en bundudskæring, så det blev muligt for mig at sidde ved siden af min hjælper under kørsel - dette er bl.a. for, at jeg kan følge med i trafikken, men derudover assistere ift. håndtering af selve køretøjet og navigere i trafikken. Derudover er det også nødvendigt, at min hjælper kan holde øje med at mine åndedrætsveje er frie, så jeg hurtig kan få hjælp, hvis de skulle blive blokkerede. For at dette skulle blive en realitet, måtte jeg selv betale regningen på 25.000 kr. Dette er en udgift, kommunen førhen har "afholdt", men som med tiden er blevet taget fra mig.

Jeg har i min bolig en loftlift, således jeg kan blive forflyttet i/ud af sengen til/fra kørestol/bækkenstol. Derudover har jeg en automatisk døråbner, der gør det muligt, at jeg kan komme ud af døren til min terrasse (den eneste vej, hvorpå det er muligt for mig at komme ind og ud af mit hjem). Den nyeste juridiske spidsfindighed fra kommunens side af, var på daværende tidspunkt at "forære" mig de hjælpemidler, som allerede var installeret i mit hjem, således jeg nu selv stod for vedligeholdelsen af dem. Dette virker urimeligt, da de udgør nogle uundværlige ressourcer i min hverdag. Døråbneren havde eksempelvis allerede været monteret i lejeboligen længe, inden jeg flyttede ind. Dvs. at eventuelle skader og slitage fra tidligere beboere blot er blevet videregivet til næste lejer (dvs. mig), hvilket har resulteret i, at den langt fra fungerer optimalt. Døren har en lukkemekanisme, der gør, at den smækker, når den lukkes, hvilket i sig selv ikke er et problem - problemet består derimod i, at døren smækker, uden at jeg selv kan betjene den. Ifølge kommunen er det ikke nødvendigt, at jeg selv skal kunne betjene den, da jeg har hjælpere 24 timer i døgnet, og at disse blot kan betjene den. Det har dog i flere tilfælde vist sig, at denne teori ikke har været tilstrækkelig. Jeg oplevede bl.a. en uheldig hændelse, da en af mine hjælpere fejlagtigt troede, at hun havde nøglen til døren på sig, hvorved vi blev låst ude. Da jeg ikke selv kunne betjene døren, måtte vi ringe efter en låsesmed og vente på, at vedkommende kom, for at jeg igen kunne blive lukket ind i min egen bolig.

En fejl i mekanikken som denne kan have fatale konsekvenser for en person med mit handicap, da man, når man er stærkt lammet, ikke kan regulere sin kropstemperatur. Lufttemperaturen var heldigvis ikke lav nok til, at min kropstemperatur blev alarmerende, men havde vejret blot været en smule køligere, kunne jeg have befundet mig i en langt mere alvorlig situation.

Det har således været tvingende nødvendigt, at udgifterne, som lød på 5800 kr til reparation af døråbneren blev betalt, så jeg atter selv kunne betjene den og lukke mig ind ved egen hjælp. Denne udgift måtte jeg selv betale på trods af, at jeg af kommunen er blevet udstyret med et produkt, der har været udsat for slitage af tidligere lejere.

Andre udgifter, som jeg nu vil miste økonomisk støtte til, er restaurantbesøg og diverse udflugter i forbindelse med hjælpere.

Er jeg ude at spise med min familie, er det nødvendigt, at jeg har en hjælper med til at varetage opgaver, som min familie ikke bør/kan stå med - herunder udstrakt hjælp til spisning, af- og påklædning af overtøj, anlæggelse af kateter mm - og da personlige hjælpere også er mennesker og derfor har et basalt behov for at indtage føde som alle andre, virker det absurd, hvis man skulle forvente, at de ikke skulle have mulighed for at spise. I og med, at det på de færreste restauranter er tilladt at medbringe egen madpakke, og man heller ikke kan forlange, at en hjælper selv spenderer penge på en aktivitet, vedkommende ikke nødvendigvis selv har ønsket,

virker det naturligt, at støtte til sådanne aktiviteter bør opretholdes. Derudover ankommer man jo til restauranten som et samlet selskab, hvilket selvfølgelig inkluderer hjælperen, idet det også handler om, at hjælperen skal behandles værdigt - dette er jo blot almindelig pli og etikette.

Visse former for udflugter kræver desuden også økonomisk støtte, hvis jeg skal have min hjælper med, da et ledsagerkort langt fra rækker alle steder. Det gjorde sig eksempelvis gældende, da jeg besøgte Skovtårnet ved Camp Adventure ved Næstved. Det samme gælder desuden, hvis man vil se de nyeste biograffilm. Andre steder, udløser hjælperkortet kun en rabat for hjælperen - det gælder f.eks. Tycho Brahe Planetariets biograf.

Et andet eksempel på en udflugt ud af huset er, da jeg i sommer var på ferie i København (bor i 8310 Tranbjerg J), hvor det var lykkedes mig at finde et handicapvenligt overnatningssted. På trods af, at der blot var tale om en etværelses lejlighed, var der tillæg på 500 kr. pr. overnatning, når man var to om at overnatte i lejligheden. Og da det er streng nødvendigt for mig at have pleje 24 timer i døgnnet, i og med jeg dels skal vendes om natten og ej heller må lades alene pga. nedsat respiration, var der simpelthen ikke andre muligheder, end at både min hjælper og jeg overnattede i ferielejligheden. Skulle hjælperen til gengæld selv finde et overnatningssted, ville den mulighed sandsynlighed også bare blive endnu dyrere.

I den sammenhæng kommer igen udgifter ift. ernæring. Selvom morgenkaffen indtages sammen i lejligheden, er det jo åbenlyst, at begge parter også skal have noget at spise resten af dagen. Nogle måltider kan planlægges (bl.a. ved bordreservation osv.) mens der andre gange må improviseres. I sådanne situationer må man spise, hvor det er muligt alt afhængig af parkeringsforhold mv. Det kan eksempelvis være ved steder som torvemarkedet, street food el.l. Ved sådanne mere moderne spisesteder er det i dagens Danmark blevet kutyme, at MobilePay er eneste betalingsmulighed, hvilket ikke giver nogen fysisk kvittering. Alle ovenstående situationer er eksempler, hvor hjælperen også er nødt til at spise med, men som jeg ikke har mulighed for at dokumentere.

Jobbet som hjælper er et lavlønsområde, og det kan i forvejen være svært nok at rekruttere samt fastholde hjælpere, som det er. At skære yderligere i dækningen af merudgifter til hjælpere vil uvægerligt bidrage til en forringelse af arbejdsmiljøet og vil medvidere begrænse mig i at leve et værdigt liv som handicappet, i den intention lovgivningen ellers er lavet.

Det forekommer derfor decideret uværdigt, at Aarhus Kommune har ansat jurister alene til at spare på handicapområdet, og dermed gennemhulle lovgivningen i den ånd, den er tænkt, ved at drage paralleller til et arbejdsmarked, som jobbet som handicaphjælper alligevel ikke på nogen måde tilhører.

Det bliver et dokumentationshelvede for den handicappede, som i forvejen qua sit handicap har en presset hverdag og ikke har brug for yderligere stressmomenter, som disse nye tiltag vil medføre.

Andre merudgiftsdækninger, som kommunen nu vil beskære, omfatter min kompensation for nødvendigt boligskifte.

Da jeg i sin tid kom ud for min ulykke, boede jeg i en lejlighed, som ikke var handicapvenlig og måtte derfor rykke ind i en væsentligt dyrere lejebolig - en nødvendig ekstraudgift, som jeg fik kompenseret gennem merudgiftsdækningerne, men som nu fuldstændigt bortfalder.

Andre nødvendige ekstraudgifter, som bortfalder i processen vil bl.a. være den årlige påkrævede sikkerhedsgodkendelse af min handicapbils personlift og tilskud til hjælpere ved højskolebesøg og lignende. Disse er områder, som førhen var indbefattet af merudgiftsdækninger, men som jeg nu enten må søge bevilligelse til eller selv må betale - alle store udgifter, som en førtidspensioneret handicappet mand ikke just ligger inde med midler til.

Uligheden mellem rige og fattige øges. En faktor, der selvfølgelig yderligere forstærkes, når man vælger at spare på samfundets svageste. Man hva'... De handicappede pynter jo alligevel ikke ude i bybilledet. Og når de nu ikke bliver set, behøver man vel ikke at spekulere mere på dem?

Hvis Aarhus Kommune virkelig ville spare, kunne de skaffe sig af med de jurister, der er ansat til at lave nedskæringer på handicapområdet. På den måde sparer man også lønninger til alle de sagsbehandlere, som skal tage sig af de utallige klagesager og nye ansøgninger om efterbevillinger, der uundgåeligt vil opstå som følge af de nye sparetiltag. Så vil pengene nå frem til den målgruppe, de var tiltænkt, alt imens at de, som er frigjort af deres arbejde, vil kunne søge nye og mere meningsfulde jobs - til stor glæde for alle.

Med venlig hilsen

Fin Solmer Poulsen